

V.E. SCHWAB

Serie Vlákna moci – kniha první

Křehká vlákna moci

 Křehká
vlákna
mojí

Křehká vlákna mojí

V. E. SCHWAB

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2023 Victoria Schwab
Design by Julia Lloyd
Author photograph © Jenna Maurice
Images © Shutterstock
Translation © 2024 Romana Bičíková
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
All rights reserved

Křehká vlákna moci

Z anglického originálu *The Fragile Threads of Power*

přeložila Romana Bičíková

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0896-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Pro ty,
kdo stále
věří v magii

*Magie je řeka, jež zalévá všechno.
Propůjčuje se životu a ve smrti jej volá zpět,
takže její tok zdánlivě stoupá a klesá,
ačkoli ve skutečnosti neztratí ani kapku.*

TIEREN SERENSE,
devátý Aven Essen londýnské Svatyně

BÍLÝ LONDÝN, *před 7 lety*

Malý vzrůst měl své výhody.

Lidi o vyrůstání mluvili, jako by to byl kdovíjaký výkon, ale malé tělo se mohlo protáhnout úzkou škvírou, schovat se ve stísněném koutě a dostat se z míst, odkud by se jiná těla nevyprostila.

Jako byl třeba komín.

Kosika se zavrtěla, prolezla posledních pár desítek centimetrů a seskočila do krbu, až se do vzduchu vznel oblak sazí. Zadržela dech, aby se nenadýchala popela, ale taky aby se ujistila, že nikdo není doma. Lark tvrdil, že dům bude prázdný, nikdo do něj nevešel ani z něj neodešel už víc než týden, ale Kosika soudila, že je lepší zůstat chvíli zticha než potom litovat, a tak pár chvil dřepěla v krbu a čekala, špicovala uši, dokud neměla jistotu, že je tu sama.

Pak se došoupala po zadku k okraji krbu a zula si boty, svázala je tkaničkami k sobě a zavěsila si je kolem krku. Seskočila dolů, její bosá chodidla políbila prkna podlahy a vydala se vpřed.

Dům působil hezky. Prkna nebyla křivá, zdi stály rovně, a okna sice byla zabeďněná okenicemi, ale bylo jich hodně a podél rámu dovnitř tenkými škvírami pronikalo světlo, takže viděla, kam šlape. Nevadilo jí vykrádat hezké domy, zvláště když jejich obyvatelé prostě odešli a nechali je ladem.

Ze všeho nejdřív zamířila do spíže. Dělal to vždycky. Lidé, kteří bydleli v takhle pěkných domech, nepovažovali věci jako marmeládu a sýr a sušené maso za vzácnost, nikdy neměli takový hlad, aby se začali bát, že jim něco z toho dojde.

Kosika měla naproti tomu hlad neustále.

Obsah polic ve spíži byl bohužel dost skrovný. Pytel mouky, sáček soli. Jedna jediná sklenice, ze které se vyklubal kompotovaný hořký pomeranč (hořké pomeranče nesnášela). Ale úplně vzadu za plechovkou sypaného čaje objevila voskovaný pytlík cukru. Bylo tu víc než tucet kostek, malých a hnědých, zářily jako diamanty. Kosika odjakživa sladké milovala, takže se jí sbíhaly sliny, ještě než si jednu kostku strčila do pusy. Věděla, že by si měla vzít jen jednu nebo dvě a zbytek nechat, ale porušila vlastní pravidla a strčila si do kapsy celý sáček. Cucala první kostku a vydala se dál pátrat po pokladech.

Hlavní bylo nevzít si toho moc. Lidi, co měli dost, si zpravidla nevšimli, když jim jedna nebo dvě věci zmizely. Prostě si řekli, že je ztratili, někam je založili a zapomněli kam.

Možná, přemýšlela Kosika, je obyvatel tohoto domu už po smrti. Nebo někam odjel. Možná je bohatý, tak bohatý, že si mohl dovolit ještě další dům někde na venkově, nebo rovnou obří loď.

Zkusila si představit, co tam asi takový boháč dělá, plížila se potměnými místnostmi, otevírala skříňky a zásuvky a hledala lesk mincí, kovu nebo magie.

Něco na okraji jejího zorného pole se zachvělo a Kosika nadskočila a klesla do podřepu, než jí došlo, že je to jen zrcadlo. Velký kus stříbritého skla postavený na stole, příliš velký na to, aby ho ukradla, ale stejně ji to k němu táhlo. Musela se postavit na špičky, aby v něm viděla odraz své tváře. Kosika netušila, kolik je jí let. Tak mezi šesti a sedmi. Hádala, že spíš k sedmi, protože dny se zkracovaly a Kosika věděla, že se narodila v době, kdy léto přechází v podzim. Její matka tvrdila, že právě proto vypa-

dá, jako by nepatřila ani sem, ani tam. Vlasy neměla ani hnědé, ani plavé. Oči neměla ani zelené, ani šedé, ani modré.

(Kosika nerozuměla tomu, proč by na vzhledu mělo záležet. Vzhled nebyl měna. Nedal se utratit.)

Sklopila zrak. Pod zrcadlem byl ve stole šuplík. Neměl kliku ani madlo, ale Kosika viděla rýhu mezi jednou věcí vloženou do druhé, a když na dřevo zatlačila, povolilo a ozvalo se cvaknutí skryté svorky. Mělká zásuvka se vysunula a odhalila dva amulety ze skla nebo světlého kamene. Jeden byl potažený kůží a druhý tenkými měděnými vlákny.

Umocňovače.

Symbole vyryté do okrajů přečíst neuměla, ale věděla, o co jde. Byly to talismany stvořené k tomu, aby polapily moc a připoutaly ji k vám.

Většina lidí si lapače magie nemohla dovolit – prostě si kouzla vyrývali rovnou do kůže. Jenže znaky se vytrácely a kůže slábla a kouzla se časem kazila, jako hnilé ovoce, zatímco šperk se dal sundat, vyměnit, obnovit.

Kosika vzala jeden do ruky a přemítala, jestli jsou umocňovače teď, když se svět probouzel, vzácnější nebo bezcenné. Lidé tomu říkali *změna*. Jako by magie celou dobu spala a nejnovější král – Holland – ji nějakým způsobem probudil k životu.

Zatím ho na vlastní oči neviděla, ale jednou zahlédla předchozí panovníky, bledá dvojčata, co se projížděla ulicemi se rty potřísněnými krví jiných lidí. Když se jí doneslo, že jsou mrtví, cítila jen bodnutí úlevy, a měla-li být upřímná, zpočátku jí moc nezáleželo ani na novém králi. Ukázalo se však, že Holland je jiný. Jen co usedl na trůn, řeka začala tát a mlha řídnout a všechno ve městě bylo najednou trochu jasnější, ne tak studené. A zničehonic začala opět proudit magie. Jistě, nebylo jí moc, ale byla tu a lidé si ji ani nemuseli k tělům připoutávat jizvami či kouzlením.

Její nejlepší kamarád Lark se jednou probudil s brněním v dlaních, jako když vám mravenčí v kůži po tom, co si přeseďte nohu,

a musíte si ji promnout, aby se vám do končetiny vrátil cit. O pár dní později dostal horečku, tvář měl zbrocenou potem, a Kosiku vyděsilo, jak špatně mu je. Pokusila se svůj strach spolknout, ale rozbolelo ji z něj břicho, celou noc nezamhouřila oka a bála se, že Lark umře a ona bude ještě osamělejší. Ale druhý den byl zase jako rybička, rozběhl se k ní, zatáhl ji do postranní uličky a natáhl ruce, dlaně měl sevřené, jako by držel něco tajného. A když roztáhl prsty, Kosika zalapala po dechu.

V jeho dlaních se třepotal modrý plamínek.

A Lark nebyl sám. Během posledních pár měsíců rostla magie jak houby po dešti, jenom se nikdy neobjevila u dospělých – nebo aspoň ne u těch, kdo po ní prahli nejvíc. Možná se jí až příliš dlouho snažili donutit, aby je poslechla, a magie se zlobila.

Kosice bylo jedno, jestli je magie opomene, hlavně když nakonec najde i ji.

Což se však nestalo. Zatím.

V duchu si namlouvala, že to nevádí. Od chvíle, kdy se na trůn dostal nový král a přinesl s sebou magii, uběhlo jen několik měsíců. Kosika ale každý den zkoumala svoje tělo v naději, že uvidí náznak změny, prohlížela si svoje ruce a čekala na zjiskření.

Teď si prostě strčila talismany do kapsy k sáčku s cukrem, zavřela zásuvku a vydala se ke vchodovým dveřím. Už se natahovala po klice, když vtom na dřevěný práh dopadlo světlo a Kosika se s trhnutím zastavila. Byl začarovaný. Znaky přecíst nedokázala, ale Lark ji naučil, na co si má dát pozor. Smutně se ohlédla ke krbu – šplhat nahoru bylo mnohem těžší než slézt dolů. Ale neměla na výběr, nazula si boty a vysoukala se komínem vzhůru. Na střechu vylezla zadýchaná a umouněná od sazí a jako útěchu si do pusy strčila další kostku cukru.

Doplížila se k okraji střechy a podívala se dolů, na stříbřitě plavou Larkovu hlavu. Lark předstíral, že prodává talismany, ale byly to jen kamínky pomalované falešnými kouzly a hlav-

ním účelem toho, že stál na ulici, bylo ohlídat, aby se nikdo nevrátil domů, dokud je tam Kosika.

Kosika hvízdl, Lark zvedl hlavu a tázavě ji naklonil k rameni. Kosika zkrřížila paže do tvaru písmene X, aby naznačila nepřekročitelné kouzlo, a Lark trhl hlavou k rohu budovy. Líbilo se jí, že mají společný jazyk, v němž není zapotřebí slov.

Přelezla na druhou stranu střechy a sjela dolů po okapu, na dlažební kostky dopadla do podřepu. Narovнала se a rozhlédla se kolem, ale Lark se vypařil. Kosika se zamračila a vešla do postranní uličky.

Ze stínů vyrazily dvě ruce, popadly ji a vtáhly do mezery mezi domy. Zmítala sebou a chystala se do jedné ruky kousnout, ale vtom ji útočník odstrčil.

„U všech králů, Kosiko,“ protřepával si Lark prsty, „jsi holka, nebo zvíře?“

„Podle toho, co zrovna potřebuju,“ odsekla, ale Lark se usmíval. Měl nádherný úsměv, takový, co mu rozzářil celý obličej a nutil vás se taky usmívat. Bylo mu jedenáct, byl samá ruka, samá noha, jako všichni rychle rostoucí kluci, a i když měl vlasy světlé jako řeka Sijlt předtím, než roztála, oči měl tmavé a vřelé, barvy mokré zeminy.

Natáhl se k ní a oprášil z ní saze. „Našlas něco dobrého?“

Kosika vytáhla umocňovače. Lark je protočil v prstech a Kosika věděla, že dokáže přechíst kouzla, a z toho, jak si je prohlížel a přikyvoval, jí bylo jasné, že tenhle nález stojí za to.

O cukru Larkovi neřekla a trochu se za to styděla, ale pak usoudila, že Lark stejně není na sladké, ne tolik jako ona, a navíc je to odměna za její námahu, za to, že ji klidně mohli chytit. Její matka ji toho moc nenaučila, ale něco přece: ze všeho nejdřív se člověk musí postarat sám o sebe.

Matka s ní vždycky jednala jako s břemenem, zlodějíčkem, co se jí usídlil v domě, ujídal jídlo, spal v její posteli a kradl jí teplo. A Kosika by dlouhé roky dala cokoli, jen aby si jí někdo všiml,

aby ji někdo měl rád. Jenže pak se děti začaly probouzet s ohníčky v dlaních nebo větrem pod nohama, nebo k nim voda tekla, jako by ustavičně stály pod kopcem, a matka si jí začala všímat, zkoumavě si jí prohlížela hladovýma očima. Takže se jí Kosika snažila spíš klidit z cesty.

Lark si amulety strčil do kapsy – věděla, že ať už za ně dostane cokoli, spravedlivě se s ní rozdělí, jako vždycky. Byli tím. Prohrábl jí ani hnědé, ani plavé vlasy a Kosika dělala, že se jí to nelíbí, že jí nedělá dobře tíha jeho ruky na temeni. Staršího bratra neměla, ale Lark jí dodával pocit, že ho má. Pak do ní lehce strčil a rozdělili se, Lark se vydal tam, kam měl zrovna namířeno, a Kosika domů.

Když měla dům na dohled, zpomalila.

Byl malý a úzký, jako kniha na poličce, vmáčkнутý mezi dva další domy na ulici sotva dost velké, aby jí projela kárka, natož kočár. Nicméně zrovna teď tu jeden kočár stál a přede dveřmi přešlapoval nevysoký muž. Někde, jen pokašoval a kolem hlavy se mu ovíjel řídký bílý dým. Kůži mu pokrývala tetování, která dospělí používali, aby si k sobě připoutali magii. Měl jich dokonce víc než její matka. Znaky se mu táhly po hřbetech rukou a pažích, mizely pod rukávem a zase se objevily na krku. Kosika přemítala, jestli to znamená, že je silný, nebo naopak slabý.

Muž jako by vycítil její myšlenky. Trhnul k ní hlavou a Kosika honem zaplula do stínů nejbližší uličky. Obešla dům zezadu a vylezla po bednách k oknu. Vysunula rám nahoru, i když to šlo ztuhla a ona se odjakživa bála, že okno sjede dolů a usekne jí hlavu ve chvíli, kdy jím bude prolézat. To se však nestalo, takže se překulila přes parapet a se zatajeným dechem dopadla na zem.

Z kuchyně uslyšela hlasy.

Jeden z nich patřil matce, ale druhý nepoznávala. A donesl se k ní ještě další zvuk. Kovové *clink, clink, clink*. Kosika se proplí-

žila chodbou a vyhlédla zpoza rámu dveří. U stolu seděla matka s jakýmsi mužem. Matka vypadala jako vždycky – unaveně a pohuble, jako sušené ovoce zbavené veškeré měkkosti.

Toho muže naproti tomu ještě nikdy neviděla. Byl šlachovitý a tuhý jako chrupavka, vlasy měl sčesané z obličeje a svázané. Klouby levé ruky mu zdobilo černé tetování připomínající zauzlovaný provaz. Přidržel ji nad sloupečkem vyrovnaných mincí.

Několik jich zvedl a zase je nechal spadnout, jednu po druhé. To byl ten zvuk, který slyšela.

Cink cink cink.

Cink cink cink.

Cink cink cink.

„Kosiko.“

Kosika nadskočila. Matčin hlas – a něha, která se v něm ozývala – ji vylekal.

„Pojď sem,“ vyzvala ji matka a napřáhla k ní ruku. Kolem každého prstu měla černý kroužek, znaky jí obepínaly i zápěstí a Kosika odolala nutkání couvnout, nechtěla matku rozzlobit. Opatrně vykročila, matka se usmála a Kosice mělo být v tu chvíli jasné, že se musí zastavit, nepřiblížit se na dosah, ale místo toho udělala další pomalý krok ke stolu.

„Nebuď nezdvořilá,“ obořila se na ni matka konečně tím hlasem, který znala. „Její magie se ještě neprojevila,“ dodala směrem k cizímu muži, „ale bude to už brzo. Je to silná holka.“

Kosika se při těch slovech usmála. Její matka o ní tak pěkně moc často nemluvila.

Muž se taky usmál a pak se vymrštil. Ne celým tělem, jen potetovanou rukou. V jednu chvíli ji držel nad mincemi a hned nato ji popadl za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Kosika se zapotácela, ale muž ji nepustil. Otočil jí ruku dlaní vzhůru, takže viděl na měkkou kůži jejího předloktí a modré žíly na zápěstí.

„Hmmm,“ zamručel, „je hodněbledá.“

Hlas měl dunivý, jako by se mu v hrdle zaseklo kamení, a jeho ruka ji na zápěstí tížila a studila jako okov. Pokusila se mu vykroutit, ale sevřel ji ještě pevněji.

„Ale taky bojovná,“ podotkl a Kosika zpanikařila, protože matka jen tak seděla a dívala se. Ale nedívala se na ni. Upírala oči na mince na stole a Kosika chtěla být kdekoli jinde. Došlo jí, kdo je ten chlap zač.

Nebo spíš *co* je zač.

Lark ji před takovými muži a ženami varoval. Byli to sběratelé, ale nesbírali předměty, nýbrž lidi – kohokoli, kdo měl v žilách aspoň trochu magie.

Kosika by si *přála* mít magii, aby toho chlapa mohla podpálit, donutit ho, aby ji pustil. Takovou moc sice neměla, ale pamatovala si Larkovy rady, kam muže praštit, kde ho to nejvíc bolí. A tak sebou plnou vahou smýkla dozadu, takže cizinec musel vstát, a pak ho vši silou koplá přímo mezi nohy. Z hrdla se mu vydral zvuk jako z měchu, jak mu vyrazila dech, ruka kolem jejího zápěstí povolila a chlap se zřítíl na stůl a převrátil sloupeček mincí. Kosika vystřelila ke dveřím.

Matka po ní ještě hrábla, ale byla příliš pomalá, končetiny a tělo vyčerpané dlouhými roky kradení magie. Kosika vyběhla ze dveří a teprve za nimi si vzpomněla na druhého muže. Vrhla se po ní v oblaku kouře, ale Kosika se vyhnula kruhu jeho paží a utíkala úzkou ulicí dál.

Nevěděla, co by jí udělali, kdyby ji chytili.

Nezáleželo na tom.

Ona se chytit nenechá.

Byli velcí, ale ona byla rychlá, a i kdyby se vyznali v bludišti ulic, ona znala všechny boční uličky a schody a všech devět zdí a všechny úzké škvíry na světě – i ty, kterými se neprotáhl už ani Lark. Rozbolely ji nohy, plíce jí hořely, ale Kosika běžela dál, klíčovala mezi stánky na tržišti a obchůdky, dokud se budovy

nezačaly naklánět a cesta se zvedla do schodů, které ji zavedly do Stříbrného lesa.

Ani tam se nezastavila.

Žádné z ostatních dětí by do lesa nikdy nevkročilo. Tvrdilo se, že je mrtvý, že tam straší, že ve stromech jsou tváře, že z popraskané šedivé kůry vyhlízejí oči. Ale Kosika se nebála, nebo spíš měla z mrtvého lesa menší strach než z těch mužů s hladovými očima a okovy místo rukou. Vběhla za první linii stromů, rovných jako příčky mříží, a utíkala dál, za druhou třetí linii, než se konečně přitiskla zády ke štíhlému kmeni.

Zavřela oči a se zatajeným dechem našpicovala uši, jestli něco uslyší přes bušení vlastního srdce. Jestli uslyší hlasy. Jestli uslyší kroky. Jenže svět jako by zničehonic umlkl, takže slyšela jen šumění větru mezi většinou holými větvemi, šustění suchého listí.

Pomalou oči otevřela. Ze stromů před ní na ni zíral tucet dřevěných očí. Čekala, jestli některé z nich zamrká, ale nedočkala se.

Mohla se otočit a vrátit se, ale neudělala to. Vnikla za okraj lesa a to jí dodalo kuráž. A tak se vydala hlouběji, šla dál a dál, až už neviděla střechy domů ani ulice ani hrad, až měla pocit, že není ve městě, ale někde úplně jinde. Někde, kde je klid. Někde, kde je ticho.

A pak ho uviděla.

Seděl na zemi, zády opřený o kmen stromu, nohy natažené a hlavu skloněnou k hrudi, ochablý jako hadrová panenka, ale Kosika při pohledu na něj přesto zalapala po dechu a její zájknutí znělo v tichém lese jako prasknutí větvičky. Připlácla si ruku na pusu a skočila za nejbližší strom, čekala, že muž zvedne hlavu a sáhne po zbrani. On se však ani nepohnul. Nejspíš spal.

Kosika vtáhla ret mezi zuby.

Odejít nemohla – doma ještě nebylo bezpečno – a nechtěla se k muži otáčet zády, pro případ, že by se ji pokusil zaskočit,

a tak sjela na zem a opřela se o jiný kmen, zkřížila nohy v tureckém sedu a ujistila se, že má spícího cizince na očích. Nahmatala v kapse voskováný sáček s kostkami cukru.

Vkládala si jednu po druhé do pusy, cucala je a tu a tam zalétla očima k muži pod stromem. Rozhodla se, že mu poslední kostku cukru věnuje jako poděkování za společnost, ale uplynula hodina, slunce kleslo pod spodní větve stromů, vzduch už nebyl jen chladný, ale studený, a muž se pořád ani nepohnul.

Kosika z toho měla špatný pocit.

„Os?“ zavolala na něj a cukla sebou. Její hlas prořízl ticho Stříbrného lesa a slovo se ozvěnou odrazilo od tvrdých kmenů.

Haló? Haló? Haló?

Kosika se vyškrábala na nohy a došla k muži. Nevypadal starě, ale vlasy měl stříbřitě bílé. Oblečení měl pěkně ušité, příliš honosné na to, aby v něm jen tak seděl na zemi. Měl na sobě stříbrný plášť na jedno rameno, a jakmile se k němu Kosika přiblížila, bylo jí jasné, že nespí.

Byl mrtvý.

Kosika už mrtvolu viděla, ale ta vypadala jinak – končetiny rozhozené, vnitřnosti vyvrhnuté na dlažební kostky. Muž pod stromem na sobě neměl žádnou krev. Vypadal, jako by ho prostě přemohla únava, a tak si sedl, aby si odpočinul, a už nikdy nevstal. Jednu ruku měl v klíně, druhá mu visela podél trupu. Kosika ji následovala pohledem k prstům, kterými se dotýkal země. Něco pod nimi bylo.

Naklonila se blíž a uviděla trávu.

Nebyla to tuhá, lámavá stébla, která rostla ve zbytku Stříbrného lesa, ale čerstvé, jemné výhonky, malé a zelené. Rašily pod ním jako polštář.

Přejela po nich prsty a ucukla, když mu omylem sáhla na kůži. Byla studená. Zadívala se na jeho stříbrný plášť. Vypadal hezky a teple, napadlo ji, že si ho vezme, ale nedokázala se ho znovu dotknout. Jenže se jí ani nechtělo od něj odejít. Vytáhla ze

sáčku poslední kostku cukru a vložila mu ji do dlaně, a vtom se tichem rozlehl další zvuk.

Skřípění kovu a dunění kroků.

Kosika vyskočila a běžela se schovat mezi stromy. Ale nešli pro ni. Slyšela, jak kroky zpomalují, a pak zastavily a ona se taky zastavila a vyhlédla zpoza úzkého stromu. Muže na zemi odsud neviděla, ale zahlédla vojáky, kteří nad ním stáli. Byli tři, ve skomírajícím světle se lesklo jejich stříbrné brnění. Královské stráže.

Kosika neslyšela jejich slova, ale viděla, jak jeden z nich pokleká, zaslechla roztřesený vzlyk. Ten zvuk rozštěpil ticho lesa a celou jí otrásl. Otočila se k celému výjevu zády a vzala nohy na ramena.